

Ve skutečnosti jsem ho téměř vůbec neznala a svůj odhad ohledně jeho *nebezpečnosti* jsem zakládala pouze na svém instinktu. Nicméně můj instinkt mě ještě nikdy nezklamal.

Zhluboka jsem se nadechla. Potom vydechla. A usmála se.

„Pane Harpere.“ Moje zdvořilá odpověď se setkala s nepatrně pobaveným úšklebkem.

Zřejmě jen on směl oslovovat lidi příjmením, jako bychom seděli v dusné zasedací místnosti.

Christian se zahleděl na sněhové vločky snášející se na moje ramena, než se mi znovu podíval do očí.

Tlukot mého srdce zpomalil o další zlomek úderu.

Pod tíhou jeho pohledu vzduch mezi námi naplnilo elektrické jiskření a mě stálo veškerou vůli, abych ten zvláštní pocit setřásla.

„Nádherné počasí na procházku.“ Jeho postřeh byl dokonce ještě sušší než jeho pohled.

Cítila jsem, jak rudnu. „Není to tak zlé.“

Teprve v tom okamžiku jsem si uvědomila, jak sních znepokojivě rychle houstne. Vypadalo to, že se skutečně schyluje ke sněhové bouři.

„Můj byt je vzdálený jen dvacet minut chůze.“ Proč jsem to říkala? To přece věděl. Nejspíš jsem mu chtěla dokázat, že nejsem tak hloupá, abych se procházela venku během blizardu.

Ale když jsem se nad tím zamyslela, možná jsem přece jen měla jet metrem.

„Sněhová bouře už se blíží a na chodnících to klouže.“ Christian se opřel loktem o volant – proč byl ten pohyb tak sexy? „Svezu vás.“

Také bydlel v Mirage, takže to dávalo smysl. Jeho byt byl ve skutečnosti jen o patro výš než ten můj.

Přesto jsem zavrtěla hlavou.

Představa, že budu sedět v uzavřeném prostoru s Christianem, i když jen na pár minut, mě naplňovala podivným pocitem paniky.

„To je dobrý. Určitě máte lepší věci na práci než mě vozit. A procházka mi vyčistí hlavu,“ vyhrkla jsem. Neblábolila jsem moc často, ale když už k tomu došlo, nedokázal by mě zastavit ani jaderný výbuch. „Potřebuju se trochu protáhnout a taky vyzkoušet nové sněhule. Dnes je mám poprvé na nohou.“ *Přestaň mluvit.* „Takže, i když si vaší nabídky velice vážím, musím zdvořile odmítnout.“

Zadýchaně jsem dokončila svůj nesouvislý miniprojev.

Konečně se mi dařilo říkat ne, ale ještě pořád jsem to přeháněla s vysvětlováním důvodů.

„Dává to smysl?“ dodala jsem, když Christian stále mlčel.

V tom okamžiku se k nám přihnál silný poryv větru. Shodil mi kapuci kabátu z hlavy a jeho chlad mi pronikl až do morku kostí, takže se mé tělo nedobrovolně zachvělo.

Dnes jsem se ve studiu pořádně zapotila, ale teď mi i pouhá vzpomínka na to připadala neskutečně vzdálená.

„Dává.“ Christian konečně promluvil, jeho tón i výraz však zůstávaly nečitelné.

„Dobře,“ vyblekotala jsem skrz drkotající zuby. „Tak už můžete...“

Prerušilo mě tiché cvaknutí odemykajících se dveří.

„Nastupte si, Stello.“

Poslušně jsem si vlezla do auta.

Namlouvala jsem si, že jsem to udělala jenom proto, že venkovní teplota během pěti minut klesla o deset stupňů. Moc dobře jsem však věděla, že je to lež.